

МАКЕДОНСКАТА САГА

В

ицепремиерката Радмила Шекеринска ја имаше најтешката задача од нејзината досегашна политичка кариера, бидејќи во Брисел мораше да ја брани позицијата на Република Македонија. Но, истовремено и да ја забошоти вината што политичарите ја направија дома, продавајќи ни илузија за брзиот влез во НАТО, а уште повеќе и за побрзата верзија за влез во Европската унија, каде според нив, нè чека мед и млеко. Во експедицијата учествуваа 28 членови, а меѓу нив се сместија и осум новинари од доверба, кои ќе ја кројат новата приказна во епизодата (лижавче) за мали и големи деца.

Рецептот за правењето лижавче е стара тајна која континуирано се чува во поранешната зграда на ЦЕ-КА каде, одвреме навреме, на четири години се менуваат готвачите, но смислата на акцијата останува иста - да се збуни непријателот (народот). Тој секогаш може да поверува дека одиме напред, иако го тапкаат по раменици. Послушноста е најголемиот дострел на македонската политикологија, која ги чувала властодршците од несаканите последици - буни, востанија или од линч. Затоа во бриселската мисија на Шекеринска нема ништо ново, освен што на туристичкото патување ќе се појави и по некое лице, кое по заслуга ги мери улиците. Вината не треба да ја бараме во европското себеиспитување, туку во креирањето на државна стратегија која ќе нè доведе пред вратите на Унијата. Продолжувањето на преговорите, пред сè, зависи од нас, кои не успеавме навреме да ги спроведеме реформите во судството, да се справиме со корупцијата, криминалитетот итн. Затоа желбата или надежта дека најпосле ќе ги урнеме граничните бариери со ЕУ и ќе ги зграпчине примамливите фондови за економски развој, се многу далеку на хоризонтот. Тие не се остварија. Манипулативните трошоци повторно ќе бидат адресирани на грбот на даночните обврзници, кои како по обичај се излажани. Дали ЕУ ќе ни даде втора шанса? Тоа прашање секако ќе претставува приоритет за Република Македонија, која треба да биде примена во нејзините недра, бидејќи само така регионот ќе го држи под контрола, кој е истоштен и исцрпен од децениските превирања и војни. Во геостратешките поместувања треба да се снајдат македонските политичари, кои сега не го пронајдоа вистинскиот патокон Европа. Во овој момент, најбитно е дали премиерот ќе има доблест да ја признае сопствената грешка - првата рунда во преговорите со ЕУ е изгубена? Но, каде се чуло и видело дека еден македонски премиер ја прифатил одговорноста и вината за неуспехот во време кога пред портите му тропа изборната година. Затоа, сега на сцената настапуваат патувачките циркузанти. Осумте новинари ќе ја претстават искривокопчената вистина, која сигурно ќе се претвори во Пирова победа на Шекеринска. Вакви примери во македонската политика има многу, од погрешниот пристап во решавањето на спорот со Грците, од лошите кампањи за прибирање странски капитал, до избирањето лобисти кои надвор ќе ја продаваат приказната за Македонија. Ние треба да ги засукаме ракавите, бидејќи постои опасност од одлагање на прашањата за влез на РМ во НАТО и во ЕУ, во недоглед. Тоа е круцијално прашање против кое треба да се бориме и да се сконцентрира севкупната интелектуална, стручна и политичка јавност. По првиот неуспех грижата за влез во евроатлантските системи мора да се префрли врз сите човекови и институционални ресурси, бидејќи тој интерес не е од етнички карактер, туку е државен и стратешки долгорочен.

Пораките кои ни дојдоа од Европската комисија од Брисел не се ни најмалку за занемарување. Ни забележаа за претходните избори (претседателски, локални и референдумот), а од нас побара промена на изборните закони до крајот на годинава. Нашето внимание ќе треба да го насочиме кон наредните парламентарни избори, затоа што од нив ќе зависи нашиот статус во ЕУ.

Тој сè повеќе е неизвесен, иако постојат минимални шанси на 9 ноември да се извлечеме од кашата што самите ја зготвивме, но песимистичките гледишта многу повеќе влијаат на позицијата на Македонија која се стреми кон евроатлантските интеграции.

Како и да е, Македонија сигурно некогаш ќе биде примена во европското семејство, но кој ќе ја почувствува "Одата на радоста", не се знае. Некоја генерација ќе го доживее тој успех. Дотогаш Македонците ќе се подготвуваат за зимата, правејќи го традиционалниот ајвар (чие ексклузивно право веќе ни го украдоа Словенците).

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски